

ЗБОРНИК
МАТИЦЕ СРПСКЕ
ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ
LX/2

МАТИЦА СРПСКА
ОДЕЉЕЊЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК
ЗБОРНИК
МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ
MATICA SERBICA
CLASSIS LITTERARUM
ARCHIVUM PHILOLOGICUM ET LINGUISTICUM

Покренут 1957. године
До XXVI књиге (1983) излазио под називом *Зборник за филологију и лингвистику*

Главни уредници:
Др Миливој Павловић (1957–1960), др Рудолф Коларић (1961–1962),
академик Павле Ивић (1963–2000), академик Александар Младеновић (2001–2009),
академик Јасмина Грковић-Мејџор (2010–)

LX/2

Уредништво:
Др МИЛИВОЈ АЛАНОВИЋ, Др НАДА АРСЕНИЈЕВИЋ, Др ЖАРКО БОШЊАКОВИЋ,
Др ЈАСМИНА ГРКОВИЋ-МЕЈЏОР, Др ДРАГА ЗЕЦ, Др ГЕРХАРД НЕВЕКЛОВСКИ, Др МОТОКИ НОМАЧИ,
Др СЛОБОДАН ПАВЛОВИЋ, Др ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ, Др МАТО ПИЖУРИЦА, Др МИЛОРАД РАДОВАНОВИЋ,
Др ВЛАДИСЛАВА РУЖИЋ, Др СВЕТЛАНА М. ТОЛСТОЈ, Др ЗУЗАНА ТОПОЛИЊСКА, Др БЈОРН ХАНСЕН

Collegium redactorum:
Dr MILIVOJ ALANOVIĆ, Dr NADA ARSENIJEVIĆ, Dr ŽARKO BOŠNJAKOVIĆ, Dr JASMINA GRKOVIĆ-MAJOR,
Dr BJÖRN HANSEN, Dr GERHARD NEWEKLOWSKY, Dr MOTOKI NOMACHI, Dr SLOBODAN PAVLOVIĆ,
Dr DRAGOLJUB PETROVIĆ, Dr MATO PIŽURICA, Dr MILORAD RADOVANOVIĆ, Dr VLADISLAVA RUŽIĆ,
Dr SVETLANA M. TOLSTOJ, Dr ZUZANNA TOPOLIŃSKA, Dr DRAGA ZEC

Главни и одговорни уредник:
Академик ЈАСМИНА ГРКОВИЋ-МЕЈЏОР

ISSN-0352-5724 | UDK 80/81(082)

ЗБОРНИК

МАТИЦЕ СРПСКЕ
ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ

LX/2

НОВИ САД
2017

САДРЖАЈ

ЧЛАНЦИ И РАСПРАВЕ

Данка Вујаклија: Транскрипција и транскрипти у дигиталној ери	7
Иван Књиџар: Проблем разграничавања прагматичких импликација у савременој лингвистичкој теорији	41
Владимир Поломац: О правопису и језику повеља и писама Вука Бранковића	59
Дејан Милорадов: Риђовка није риђа	71
Миљивој Алановић: Функционална употреба речи: глаголи између лексичке и граматичке службе	87
Нада Арсенијевић: Семантика и прагматика генитива с предлогом <i>ћроћив</i>	119
Јелена Редли: Типологија адноминалног пратилачког инструментала	135
Nina Ilić Matijević, Sabina Halupka-Rešetar: WH-phrases in the Nominal Domain in Serbian	149
Жарко Бошњакковић: Употреба инфинитива / <i>да</i> + презента у српским поморишким говорима у Румунији	167
Бојана Вељовић: Перфекат без помоћног глагола у говору Тутина, Новог Пазара и Сјенице	191
Александра Лончар Раичевић, Нина Судимац: Акустички опис нагласка у говорима призренско-јужноморавског дијалекта	209
Дойчил Войводић: О вокативной системе современного русского языка (с особым акцентом на грамматический статус обращений типа <i>пап! мам!</i>)	227
Каталин Озер: Ословљавање старијих особа у немачком и српском језику	255

ХРОНИКА

Милан Ивановић, Милорад Дуротовић: Други међународни научни скуп <i>Српско језичко и књижевно наслеђе на ћроћору данашње Црне Горе. Српски језик и књижевности данас</i>	273
Зорица Никитовић: Научна конференција <i>Српско ћисано наслеђе и историја средњовјековне Босне и Хума</i>	278

КРИТИКЕ И ПРИКАЗИ

Гордана Штасни: <i>Речник славеносрпског језика. Огледна свеска</i>	281
Јелка Матијашевић: Речју до модерне лингвистике	288
Милан Ивановић: Српски језик и србистика у постфактичком свијету	302
Рајна Драгићевић: Користан допринос славистици	310
Маја Марковић: Дејан Средојевић. <i>Фонетско-фонолошки опис акцената у стандардном српском језику – од специфичног ка опћим</i>	318
Дејан Средојевић: Damir Horga, Marko Liker. <i>Artikulacijska fonetika. Anatomija i fiziologija izgovora</i>	323

М а р и ј а н а Ђ у к и ћ: Дејан Ајдацић. Етнолингвистика и поредбена фразеологија	327
Рецензенти	333
Упутство за припрему рукописа за штампу	335
Contents	341

fonetskim i govornim znanostima, ali i onima čiji su interesi bliski fenomenu govora pa spoznaје o govoru žele povezati s nekim drugim područјima” (XI)). На овакву структуру књиге сигурно је утицала и чињеница да је артикулациона фонетика, као научна дисциплина, веома блиско повезана с анатомијом, физиологијом, неурологијом, акустиком и психологијом. Широка перспектива приказа коју су аутори заузели, заправо, олакшала је читање књиге свима онима чије образовање није примарно медицинско, будући да они сада могу на једном месту да нађу податке о свим појмовима битним за разумевање лингвистичких, односно, примарно фонетских делова ове студије. Истина, описи неких анатомских структура заиста су сувишни, будући да те структуре не учествују или, макар, не учествују значајно у процесу изговора гласова, али верујемо да су се аутори одлучили за њихов приказ само с циљем да дају што целовитију слику о функционисању човечјег организма. Треба истаћи да су, без обзира на то којој ужој научној области припадају, сви делови књиге писани компетентним језиком и уједначено добрим научним стилком.

Међу великим бројем књига које су објављене током више од пола века колико на Одсеку за фонетику загребачког Филозофског факултета постоји традиција школовања фонетичара, али и континуирано истраживање различитих области фонетике, *Artikulacijska fonetika* прва је „књига и подручју хрватске фонетике која је искључиво посвећена говорној производњи, анализирајући њезине анатомске темеље који отварају сложене односе јежично-specifičnoga i biomehanički-univerzalnoga u proizvodnji govora” (XII). Ширином приступа теми, информативношћу, студиозношћу која се оцртава при представљању различитих теоријских модела, али и довољном дозом критичности, као и значајем који имају нова тумачења артикулације гласова стандардног хрватског језика, студија Дамира Хорге и Марка Ликера представља вредно дело и у домену опште фонетике и у домену фонетике стандардног хрватског језика.

Дејан Средојевић

Универзитет у Новом Саду
Филозофски факултет
Одсек за српски језик и лингвистику
Др Зорана Ђинђића 2, 21000 Нови Сад, Србија
dsredojevic@yahoo.com

UDC 811.16'367(049.32)
UDC 81:39(049.32)

Дејан Ајдачић. *Еџнолинџвисџика и ѳоредбена фразеолоџија*.
Београд: Алма, 2017, 250 стр.

1. Године 2017. издавачка кућа Алма обогаћена је врсном књигом Дејана Ајдачића под називом *Еџнолинџвисџика и ѳоредбена фразеолоџија*. Монографија је сачињена од двадесет и једног рада, у којима је разноврсна лексичка и фразеолошка грађа анализирана са аспекта словенске етнолингвистике.

2. У композиционом смислу, радови су у монографији раздвојени у две целине: прва целина, под називом *Етнoлингвистика* (стр. 7–184), сачињена је од шеснаест радова, док је друга целина, под називом *Поредбена фразеологија* (стр. 185–244), репрезентована са пет текстова. Потом следи *Белешка о шекспировима* (стр. 245–248), у којој се читаоци обавешавају о томе где су већ објављени радови из садржаја ове књиге, и одељак *О аутору* (стр. 249–250), којим се студија затвара.

3. Прва целина монографије отпочиње текстом „Промена етничког идентитета и опозиција *свој : њућ*” (стр. 7–15). Повећана пажња истраживача за различите аспекте идентитета у књижевности, језику, култури и друштву, најчешће израженог кроз опозицију *свој : њућ* – основни је мотив за настанак овог прилога, који није оријентисан, како аутор наглашава, ка истраживању представа о неком конкретном Другом, већ ка истраживању промене идентитета и њеним битним чиниоцима. Кроз осветљавање појмова *идентичности, опозиција свој : њућ, етноконфесионална центрираност, етностереотипи, аутоетностереотипи, промена и замена идентичности* (и пратећих чинилаца, као што су: *прилагођавање новоме, двојни идентичности, занемаривање и заборављање свога, одрицање*), аутор је овим текстом понудио оквире за будућа истраживања питања етничког и конфесионалног идентитета и њихових промена, у којима теоријско-методолошке поставке може пружити етнолингвистика, али и друге дисциплине које се интересују за различите аспекте појма идентитета.

Језичка представа о издајнику у пољском језику тема је следећа два рада у монографији: „Пољске речи у значењу ‘издајник’ (*zdrajca*)” (стр. 16–30) и „Пољске речи у значењу ‘издајник вере’ (*przeniewierca*)” (стр. 31–39). У првом раду се на грађи пољских именица и поименичених придева са значењем особе која чини издајника (изузимајући називе особа које издају веру), кроз анализу значења ових блискозначних речи и њихових међусобних односа (односа хиперонимије, хипонимије, синонимије и антонимије), као и устаљених израза, али и уз осврт на паралеле из словенских језика, даје психолошки профил издајника у језичкој слици света пољског народа. Други рад посвећен концепту издајника заснован је на анализи пољских лексема са значењем ‘издајник вере’ и представља тумачење процеса промене идентитета – овог пута верског и, шире, идеолошког. Повезивањем закључних поставки из ова два рада уочава се сва сложеност употребе назива за издајника у пољском језику.

Питања мигрантологије тематска су потка радова „Теоријски аспекти проучавања пољских лексема у значењу ‘мигрант’” (стр. 40–49) и „Самоодређења емиграната у есејима пољских писаца друге половине 20. века” (стр. 50–60). Чиниоце језичке представе миграната код носилаца пољског језика аутор је изложио у оквиру шест елемената језичке слике света, које је у својим радовима детерминисао Жежи Бартмињски: ко – с ким – где – када – зашто – како се разуме.

Монографија се наставља текстом под називом „О Жежију Бартмињском” (стр. 61–71). Реч је о раду прегледног типа који је у целости посвећен представљању истраживачког пута и научних резултата Жежија Бартмињског,

врхунског пољског филолога, који је дао веома вредан допринос развоју пољске и словенске дијалектологије, текстологије, фолклористике, те пољске и славистичке етнолингвистике, когнитивне лингвистике и лингвистичке аксиологије. Иако хронолошки не следи за овим текстом, на овом месту треба поменути и други прегледни рад из овог дела монографије, насловљен „Етнолингвистика у Србији” (стр. 81–89). У њему Дејан Ајдачић заинтересоване читаоце детаљно обавештава о историји формирања етнолингвистике у науци о српском језику, а потом даје информације о српским ауторима чији се поједини радови могу сматрати етнолингвистичким. Држећи се ширих оквира могућег одређења етнолингвистике, аутор даје кратак приказ научне делатности српских филолога – етнолингвиста. Наведени према азбучном реду презимена, представљени су следећи научници и њихови радови који, мање или више, улазе у оквире етнолингвистичког приступа: Дејан Ајдачић, Марта Бјелетић, Јасна Влајић-Поповић, Марија Вучковић, Мирјана Детелић, Марија Илић, Милка Ивић, Александар Лома, Весна Марјановић, Драгана Мршевић Радовић, Тања Петровић, Снежана Петровић, Предраг Пипер, Људмила Поповић, Љубинко Раденковић и Биљана Сикимић. Овакви радови, у којима се побрајају лингвисти повезани заједничким деловањем, посредним или непосредним, на пољу исте научне дисциплине, нису уобичајени у нашој научној пракси, а од несумњиве су користи свим истраживачима чији су предмети научних анализа у ближој или даљој вези са том дисциплином.

Интригантна питања еротског у језику и култури размотрена су у раду „Еротска лексика у словенским језицима” (стр. 72–80). Аутор у раду констатије да се у словенским језицима еротска лексика боље сачувала и чешће се користи него у западноевропским језицима, и издваја неколико начина коришћења еротских израза (израза за именовање полних органа и чинова): избегавање назива (као супституенти се употребљавају заменице *оно*, *иџо*, *неџиџо*), називи на другим (страним) језицима, неутрални називи, директно називање полних органа и појава, изведени називи полних органа и фигуративно називање полних органа и чинова.

Концепт *частӣ* у српском и, шире, словенском контексту главна је тематска окосница два рада у монографији: „Част у српском језику” (стр. 90–118) и „О концепту части као врхунске врлине у словенским језицима” (стр. 113–119). Циљ првог наведеног рада јесте да се резултати анализе когнитивне садржине појма *частӣ* системски изложе у виду когнитивне дефиниције, чији је задатак, према Бартмињском, да одговори на питање о начину поимања предмета од стране говорника датог језика. До когнитивне дефиниције части у раду се долази, према методологији Жежија Бартмињског, прикупљањем и обрадом три типа података: системских (анализа речничких дефиниција, деривата, синонима, устаљених спојева), анкетних (анализа резултата анкетног испитивања) и текстуалних (анализа различитих типова текстова). У другом поменутом раду у вези са концептом *частӣ*, аутор је разматрао речи којима се у изабраним словенским језицима (српском, руском, украјинском и пољском) именује појам *частӣ*. Указано је на постојећу разлику у језичком одразу једног значења речи *частӣ*: част као ‘висока, унутрашња врлина’. Наиме, српски, украјински и руски језик задржали су реч прасловенског корена (*čъsъtь) и у обележавању тог значења, док је у пољском језику та реч потиснута латинском позајмљеницом *honor*.

У раду „Ауторски текстови и реконструкција Језичке слике света” (стр. 120–132) аутор покушава да одреди однос између језичке слике света различитих аутора и језичке слике света већине носилаца датог језика. Константује се да се поређењем ауторске језичке слике са општом језичком сликом могу увидети различити односи. Наиме, дела неких аутора ће „одражавати и утврђивати постојеће језичке слике света, нека ће представљати чиниоце промене и појаву нових виђења, а у делима са радикалним одступањима ауторске слике света од општераширених представа биће могуће проанализирати начин преградње света, стварање неког друкчијег света” (стр. 130).

Важност појма вредности у животу људи и њиховим социјалним међу-односима инспирисала је и два следећа текста у монографији: „Типови колекција вредности и њихово профилисање” (стр. 133–148) и „Колекције вредности, њихови типови и профили у српском језику (‘Братство и јединство’)” (стр. 149–162). У овим радовима је изложен предлог да се језички устаљени низови вредности, често у виду парола и слогана (нпр. *Слобода, једнакост, брајсџиво* или *Брајсџиво и јединсџиво*) назову – колекцијама вредности. За устаљене вредносне изразе код којих долази до замене неке од вредности или измене устаљеног поретка вредности користи се назив – вариране колекције вредности. Аутор је сакупио вариране колекције вредности (изведене из колекције *Слобода, једнакост, брајсџиво* – слоган француске револуције) у неколико словенских језика и разделио их у следеће типове: (1) форме са додатом (измењеном) интерпункцијом (нпр. један пољски публициста у свом тексту додаје три знака питања уз сваку од названих вредности: *Wolność? Równość? Braterstwo?*), (2) конструкција са заменом једне вредности (нпр. у наслову приказа књиге једног српског политичара стоји: *Sloboda – Jednakost – Demokratija*), (3) колекција вредности у оквиру шире колекције вредности (нпр. у једном српском политичком тексту среће се реченица: „... прекршено право као и основне вредности: *слобода, једнакост, безбедност, ред, правда, добробит*”). Такође, ради постизања ироничног ефекта, дешава се да се у тексту на неком словенском језику појави колекција на француском језику (нпр. питање на страници бугарског интернет гласила: *Važi ли Liberté, Egalité, Fraternalité за ромџије?*). Аутор при упоредном истраживању колекција вредности у словенским језицима примењује етнолингвистички приступ и ствара методолошки оквир за даље структурне, семантичке и стилистичке анализе различитих колекција вредности и из њих изведених конструкција.

Рад „О лингвистичким истраживањима словенске књижевне фантастике” (стр. 163–174) потенцира чвршћу повезаност тумача књижевних аспеката дела словенске фантастике и проучавалаца језичких аспеката тих дела. Аутор у тексту представља постојеће лингвистичке радове о књижевној фантастици и указује на разлике међу њима, а као важан корак у развоју интердисциплинарних истраживања језика фантастичке књижевности наводи планирање стварања речника писаца фантастике.

Феномен нових речи, које настају као продукт друштвених промена и промењених погледа на свет, развитка науке и технике, цивилизацијских тековина итд., тема су радова „Нове словенске речи и метафоре на интернету (април 1999)” (стр. 175–180) и „Нови називи за људе са паранормалним способностима” (стр. 181–184), којима је затворена прва целина монографије. Први

наведени прилог осветљава неке од појава које је интернет увео у словенске језике крајем 20. века. Анализира се лексички фонд словенских језика који одговара појмовима и радњама у светској електронској мрежи: коришћење енглеских речи, транслитерације и морфолошке адаптације страних речи, преводи, прераде и стварање потпуно нових речи. Аутор на крају прилога констатује да се интернет показује „као изузетно интересантан извор за језичка истраживања и с тачке гледишта његове лексике, и с тачке гледишта језика, који се рађа при стварању виртуелних светова” (стр. 180).

У основи рада о називима за паранормалне појаве лежи ауторова констатација да се однос према феномену паранормалног (чудесних моћи неких људи) данас релативно брзо мења, те да је за њихово разумевање важно забележити и анализирати називе за особе са паранормалним способностима у одређеном временском периоду. Ослањајући се на грађу из неколико словенских језика, аутор, у зависности од култура из којих изничу, издваја следеће групе назива: народни, магијски, источни, научни и псеудонаучни, научно-фантастични називи. Сажета објашњења назива која су у раду дата осветљавају културолошке димензије у погледу на свет људи који су се интересовали за паранормалне појаве, током деведесетих година 20. века.

4. Друга целина књиге, по називом *Поредбена фразеологија*, започиње радом „Етнолингвистика и фразеологија” (стр. 185–199). Аутор овде разматра питање односа славистичке етнолингвистике и фразеологије, одређује заједничке основе ове две дисциплине и објашњава неколико изабраних појмова: *фигуративност* (пренесено значење), *номинација* и *фразеолошка номинација*, *језичка слика светиња* и *фразеолошка слика светиња*, *кодови културе* и појмове у поредбеној фразеологији – *еквивалентност* и *нееквивалентност*. На крају рада се истиче да етнолингвистика својим широким обухватом грађе и теоријском усредсређеношћу на везу културе и језика фразеологији нуди итекако бројна и корисна сазнања, али и славистичка фразеологија, са своје стране, такође има шта да понуди етнолингвистима.

Упоредна анализа српских и украјинских фразеологизама насталих на основама народне културе представљена је у раду „Трагови народних обреда и веровања у српским и украјинским фразеологизмима (народни календар и свадба)” (стр. 200–209). У првом делу рада указано је на сличности и разлике у фразеолошком именовању делова народног календара код Срба и Украјинаца, док је други део посвећен фразеологизмима којима се у српском и украјинском језику именују свадбени обичаји.

Компаративна фразеолошка истраживања настављена су у раду под називом „Српски фразеологизми са лексемом ‘душа’ у поређењу са другим словенским језицима” (стр. 210–224). Циљ рада јесте да се на основу анализе заједничких и међусобно различитих елемената српских фразеологизама са компонентом *душа* и одговарајућих фразеолошких јединица из других словенских језика покажу особености представа о души у фразеолошкој слици света српског народа. Уочено је, на пример, да елементи представа о животињама нису развијени у српским фразеологизмима са лексемом *душа*. Душа у српским фразеологизмима нема неке атрибуте који се срећу у другим словенским језицима (рогата, голубиња, козја итд.), што сведочи о томе да

елементи представа о животињама нису присутни у фразеолошком систему српског језика. Овај рад обилује и другим занимљивим констатацијама о заједничким и посебним цртама фразеологизама са лексемом *душа* у српском и другим словенским језицима.

У раду „Фразеологизми са компонентом ‘крв’ у српском језику и књижевним делима” (стр. 225–236) није присутан компаративни приступ, али је аутор указао на студије које би послужиле таквом истраживању. У тексту се разматрају представе о крви у српским фразеологизмима, те се закључује да се фразеолошке јединице са лексемом *крв* у српском језику најчешће ослањају на универзалну симболику крви као насиља и смрти (нпр. *одре-знути у крви*, *кујати се у крви*, *йроливати крв*), ознаке темперамента (нпр. *врела крв*, *блага крв*, *бијати љути крви*) и наследних црта (нпр. *своја крв*, *наша крв*, *йлава крв*).

Монографију затвара текст „Поредбена пољско-хрватска/српска истраживања фразеологије” (стр. 237–244). У тексту је дат приказ библиографских јединица (речника, књига и студија) посвећених компаративним истраживањима пољске и српскохрватске фразеологије и паремиологије.

5. Након приказа најновије књиге Дејана Ајдацића, посвећене етнолингвистици и фразеологији, вреди поменути ауторове речи из последњег прилога у монографији: „Одсуство студија о низу аспеката у српској фразеологији захтева и решавање питања која су у другим лингвистичким традицијама раније разматрана. Известан заостатак, међутим, може бити подстицајан за истраживаче” (стр. 241). Ова књига, без сумње, тај заостатак умањује, а свакако је и врло подстицајна и корисна у свим будућим етнолингвистичким и фразеолошким истраживањима.

Као посебну вредност ове монографије треба истаћи њену опскрбљеност литературом, која се налази на крају радова (списак литературе изостаје у само два текста у монографији). Осим тога, у самим текстовима, богато је осветљаван историјат разматраног питања, али је често указивано и на радове који би били од користи при другачијем научним приступима обрађиваној теми. На крају својих текстова аутор, готово редовно, апелује на потребу наставка истраживања научних проблема које је он у радовима осветљавао, дајући потенцијалне моделе за проширење корпуса и методолошко усложњавање при даљој научној обради. Богат библиографски материјал представљен у овој књизи драгоцен је водич приликом будућих етнолингвистичких и фразеолошких истраживања, у српском и другим словенским језицима.

По сврсисходности и научној актуелности тема које обрађује, богатом корпусу из различитих словенских језика, као и широком опсегу коришћене и предочене литературе, монографија *Етнолингвистика и йоредбена фразеологија* Дејана Ајдацића вредан је научни и културолошки допринос, и србистици и славистици.

Маријана Ђукић

Институт за српски језик САНУ
Лексикографски одсек
Ђуре Јакшића 9, 11000 Београд, Србија
Marijana.Bogdanovic@isj.sanu.ac.rs

Зборник Матице српске за филологију и лингвистику
Издаје Матица српска
Излази двапут годишње
Уредништво и администрација: Нови Сад, Улица Матице српске 1
Телефон: 021/6622-726
e-mail: zmsfl@maticasrpska.org.rs
www.maticasrpska.org.rs

Редакција LX/2 књ. Зборника Матице српске за филологију и лингвистику
закључена је 23. октобра 2017.

За издавача: проф. др Ђорђе Ђурић, генерални секретар Матице српске

Стручни сарадник Одељења: Јулкица Ђукић

Технички уредник: Вукица Туцаков

Штампање завршено децембра 2017.

Компјутерски слог: Владимир Ватић, ГРАФИТ, Петроварадин

Штампа: Сајнос, Нови Сад

Штампање ове свеске Зборника омогућило је
Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

80/81(082)

ЗБОРНИК Матице српске за филологију и лингвистику –
Archivum philologicum et linguisticum / главни и одговорни уред-
ник др Јасмина Грковић-Мејдор. – 1984/1985, књ. 27/28–. – Нови
Сад : Матица српска, Одељење за књижевност и језик, 1985–.
– 24 cm

Наставак публикације: Зборник за филологију и лингвистику

ISSN 0352-5724

COBISS.SR-ID 9630978